

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118217884
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:6118217884.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: V., proti žalovanému: P., o zaplatenie 58,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. augusta 2018, č.k. 13C/11/2018-66 v spojitosti s opravným uznesením zo dňa 6. februára 2019, č.k. 13C/11/2018-108, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti o zaplatenie sumy 42,- eur **p o t v r d z u j e** (časť výroku II.).

Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej vyhovujúcej napadnutej časti - o zaplatenie úroku z omeškania a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a v závislej časti o trovách konania (zostávajúca časť výroku II. a výrok III.) **z r u š u j e** a v týchto častiach **v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie rozhodol výrokom I. tak, že konanie o zaplatenie 16,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 30.09.2016 do 16.03.2018 zastavil. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 42,- eur s úrokom z omeškania vo výške 4% ročne zo sumy 58,94 eur od 30.9.2016 do 16.3.2018 a vo výške 9% ročne zo sumy 42,- eur od 16.3.2018 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40,- eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol výrokom III. tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 58,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 30.9.2016 do zaplatenia ako aj zaplatenia nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur s odôvodnením, že dňa XX.X.XXXX došlo v Q. ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému E.. M. O. N., na vozidle D. U., ev.č. Q., ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného poškodenia bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu, v zmysle zmluvy o nájme č. XXX zo dňa 4.8.2016. Po ukončení nájmu žalobca poškodenému vystavil faktúru zo dňa 15.8.2016, ktorá bola splatná 29.8.2016 na celkovú sumu 288,- eur (bez DPH 240,- eur). Oznámením o poistnom plnení z 14.9.2016 žalovaný oznámil poškodenému šetrenie škodovej udalosti tak, že znížil sadzbu denného nájmu za vozidlo a priznal náklady len vo výške 181,06 eur. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 29.11.2017 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcu z poistnej udalosti zo dňa XX.X.XXXX, z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 58,94 eur spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Keďže žalovaný šetrenie

poistnej udalosti ukončil dňa 14.9.2016 v zmysle § 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení (PZP) sa dostal od 30.9.2016 do omeškania. Žalobca uviedol, že nárok na náhradu škody si uplatňuje v zmysle § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 Zákona o PZP a v zmysle § 442 ods. 1, 443 Občianskeho zákonníka a úrok z omeškania v zmysle § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. a § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 citovaného nariadenia. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania z titulu súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že poistná udalosť bola zlikvidovaná v súlade so Zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, pričom pri výpočte poistného plnenia postupoval v súlade s ustanovením § 442 Občianskeho zákonníka. Po opätovnom prehodnotení likvidácie poistnej udalosti dospel k záveru, že pristúpi k čiastočnému doplateniu poistného plnenia vo výške 16,94 eur, ktorá predstavuje krátenie poistného plnenia za výdavky na prevádzku poškodeného vozidla a pokles všeobecnej hodnoty poškodeného vozidla, tak ako je to uvedené v oznámení o ukončení likvidácie poistnej udalosti, plus 1,23 eur úrok z omeškania 5% ročne od 30.9.2016 do 16.3.2018, ktorú sumu uhradil na účet žalobcu. Žalovaný teda uhradil žalobcovi celkovo 198,- eur + 1,23 eur úrok z omeškania, ktorá suma pozostáva z poistného plnenia vo výške 181,06 eur zaplatené 14.9.2016 pri likvidovaní poistnej udalosti a z vyplatenia časti žalovaného nároku na základe platobného rozkazu vo výške 16,94 eur + 1,23 eur úrok z omeškania. Rozdiel medzi žalovanou istinou 58,94 eur a časťou poistného plnenia vo výške 16,94 eur predstavuje 42,- eur. Žalovaný priznal žalobcovi poistné plnenie za nájom náhradného vozidla v trvaní 6 dní nájmu pri sume nájomného 33,- eur bez DPH/ á 1 deň nájmu vozidla, kým žalobca požadoval náhradu za 6 dní pri sume nájomného 40,- eur bez DPH/ á deň nájmu vozidla. Rozdiel v jednotlivých výškach dennej sadzby je 7,- eur, ktorú neakceptoval, nakoľko poškodený si zapožičal vozidlo vyššej kategórie, ako bolo jeho vlastné vozidlo. Sadzba nájomného bola pri výpočte poistného plnenia modifikovaná na uvedených 33,- eur na deň, čo je hodnota primeraná nájmu za prenájom motorového vozidla danej triedy v príslušnom regióne, čo preukazoval cenníkom za prenájom vozidla D. U. X., ktorý bol získaný z internetového zdroja pri likvidovaní poistnej udalosti. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 8C 6/2017 uviedol, že poškodený má nárok na vykompenzovanie vynaložených nákladov na účelný nájom náhradného vozidla rovnakej kategórie ako poškodené vozidlo, nie kategórie vyššej. V tej súvislosti poukázal i na uznesenie NS SR sp. zn. 3Mcd0 3/2015 z 28.6.2016 rovnako v zmysle ktorého je potrebné pri určení výšky skutočnej škody vychádzať zo všeobecnej, na trhu obvyklej ceny za nájom obdobného motorového vozidla. V súvislosti s uplatneným úrokom z omeškania namietol tiež výšku uplatneného úroku z omeškania, keďže Zák. č. 381/2001 Z. z. v § 1 ods. 2 odkazuje na Zák. č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a na Občiansky zákonník, nie však na ustanovenia Obchodného zákonníka. Preto je na príslušenstvo pohľadávky potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie ustanovenia Obchodného zákonníka, a to § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., kedy výška úroku v danom prípade môže predstavovať maximálne 5%. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedol, že síce zapožičal poškodenému motorové vozidlo inej kategórie vozidiel, avšak za cenu nižšiu, ktorá je v konečnom dôsledku totožná s bežnou cenou sadzieb prenajatých vozidiel v kategórii zhodnej s poškodeným vozidlom, nakoľko v tom čase žalobca nemal k dispozícii vozidlo totožnej kategórie. V danom prípade tak nebola dohodnutá sadzba denného nájomného podľa cenníka, a to konkrétne za vypožičanie vozidla W., ale sadzba obvyklá za vypožičanie vozidla rovnakej kategórie, ako je poškodené vozidlo D. U.. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zaisťiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. S poukazom na rozhodovaciu prax iných súdov uviedol, že neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť stanovená poškodenému, aby hľadal v takomto prípade najlacnejšiu požičovňu. V tej súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 27Cb 39/2015 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 110/2017 zo dňa 22.11.2017. Tvrdenia žalovaného, že sa na daný prípad majú aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka považuje za účelové. Keďže žalovaný po vydaní platobného rozkazu pristúpil k čiastočnému doplateniu poistného žalobca vzal žalobu v časti o zapl. 16,94 eur a úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 16,94 eur od 30.9.2016 do 16.3.2018 späť, vo zvyšku na podanej žalobe trval.

3. Za aplikácie ust. § 4 ods. 2 písm. b/, § 15 ods. 1, § 11 ods. 6, 7 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov na zistený skutkový stav, rozhodujúc o zvyšnom uplatnenom nároku (po späťvzati žaloby v časti o zapl. sumy 16,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 30.09.2016 do 16.03.2018, v ktorej časti súd konanie zastavil), dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. Mal za nesporné preukázané, že na základe zmluvy o nájme č. XXX zo dňa 4.8.2016 v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa XX.X.XXXX poškodený E.. M. O. N. užíval na

základe uzavretej zmluvy o nájme od žalobcu prenajaté motorové vozidlo W. V. v období od 4.8.2016 do 9.8.2016, t. j. po dobu 6 dní za dohodnuté denné nájomné vo výške 48,- eur s DPH (40,- eur bez DPH), pričom poškodené pri dopravnej nehode dňa XX.X.XXXX bolo motorové vozidlo D. U. ev. č. Q.. Sporná medzi danými sporovými stranami bola skutočnosť, či poškodený E.. O. M. a následne, na základe uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky z 29.11.2017 žalobca, má nárok na náhradu škody v zmysle § 4 ods. 2 písm. b Zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, vzniknutej poškodením vozidla poškodeného E.. M. O. vo výške 40,- eur bez DPH za každý deň používania náhradného motorového vozidla, alebo len vo výške žalovaným uhradenej sumy (33,- eur bez DPH za 1 deň užívania náhradného motorového vozidla, keďže vyplatil na základe hlásenia poisťovnej udalosti poškodenému spolu 198,- eur a to tak, že 181,06 poukázal 14.9.2016 poškodenému a 16,94 eur poukázal žalobcovi). Žalovaný pri odškodňovaní vychádzal z cenníka za prenájom vozidla D. U. X. z internetového zdroja, ktorý sa nachádza na č. l. 33 strana druhá, kde cena za prenájom uvedeného motorového vozidla v rozsahu 4-10 dní predstavuje 33,- eur/deň. Súd sa stotožnil predovšetkým s názorom prezentovaným Najvyšším súdom v Českej republike v rozsudku sp. zn. 25Cdo 712/2011 z 31.1.2013, v ktorom tento zaujal právny názor, že ujma spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na nájom osobného motorového vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol použiť v dôsledku poškodenia, je skutočnou škodou, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov (uvedený názor bol zaujatý už v rozsudku NS ČR z 30.11.1990 sp. zn. 1Cz 86/90), v nadväznosti na čo poukázal tiež na rozhodnutie z 30.3.2010 sp. zn. 25Cdo 3911/2007 v ktorom najvyšší súd zaujal stanovisko, že výška náhrady účelne vynaložených nákladov na vypožičanie, či prenájom motorového vozidla, po dobu opravy vlastného motorového vozidla zásadne nesmie presahovať obvyklú cenu obdobných áut v danom mieste a čase. Skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nevyhnutne a účelne na vypožičanie (prenájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej veci poškodenej. Aj u porovnateľného náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Otázka, či náklady na prenájom náhradného vozidla boli nutné a účelné závisí na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Vychádzajúc z uvedeného, súd posúdil žalobcom uplatnený nárok vo výške 42,- eur za dôvodný. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že cena za prenájom vozidla D. U. X. bola žalovaným zistená z cenníka, tak zistená cena za požičanie takéhoto motorového vozidla (za cenu 33,- eur/deň) bola v požičovni N., čo je mesto vzdialené od S. V., t. j. sídla poškodeného subjektu 99,6 km, pričom na uvedenom cenníku nie je uvedený dátum zisťovania tejto ceny. Poškodený subjekt E.. O. M. N. si zabezpečil v čase poškodenia jeho motorového vozidla náhradné motorové vozidlo prostredníctvom prenajímateľa W. so sídlom v N., čo je obec vzdialená od S. V. 79,3 km za nájomné vo výške 40,- eur/ deň bez DPH. Žalovaný v konaní hodnoverne nepreukázal žiadnym listinným dôkazom, že by cena za nájom náhradného motorového vozidla porovnateľného s poškodeným motorovým vozidlom D. U. v danom mieste a čase, t.j. v blízkom okolí S. V. bola nižšia, ako cena požadovaná poškodeným a následne žalobcom, t. j. vo výške 40,- eur za 1 deň prenájmu bez DPH a takúto nižšiu cenu preukazoval až v meste vzdialenom od S. V. rozsahu 99,6 km, t.j. v N., kde aj náklady na zabezpečenie uvedeného motorového vozidla v súvislosti s jeho prevzatím a odovzdaním prenajímateľovi v X. N., by boli vyššie ako pri prenájme vozidla od subjektu V. so sídlom v N., preto súd dospel k záveru, že pôvodným poškodením vynaložené náklady za prenájom náhradného motorového vozidla vo výške 40,- eur bez DPH sú primerané a v danom prípade i obvyklé, keďže žalovaný v konaní ničím nepreukázal, že obvyklá cena obdobných áut v danom mieste a čase by bola nižšia ako 40,- eur za 1 deň prenájmu bez DPH a z ktorého dôvodu tiež podanej žalobe v časti o zaplatenie 42,- eur ako opodstatnenej vyhovel. Súď zároveň priznal žalobcovi i úroky z omeškania vo výške 4% ročne zo sumy 58,94 eur od 30.9.2016 do 16.3.2018 a vo výške 9% ročne zo sumy 42,- eur od 16.3.2018 do zaplatenia stotožniac sa s názorom žalobcu, že v danom prípade má žalobca nárok na úrok z omeškania ako i náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur v zmysle § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. a § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 citovaného nariadenia z dôvodu, že pôvodný poškodený subjekt bol v čase poškodenia jeho motorového vozidla podnikateľský subjekt.

O náhrade trov rozhodol súd v zmysle podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Žalobca vzal podanú žalobu čiastočne späť len z dôvodu čiastočného zaplatenia uplatňovaného nároku vo výške 16,94 eur a úroku z omeškania vo výške 5% ročne od 30.9.2016 do 16.3.2018, ktorý bol zaplatený až po začatí predmetného súdneho konania, preto, keďže žalobca bol vo zvyšku žalobného návrhu v konaní v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie voči výrokom II. a III. (vyhovujúcej časti a výroku o trovách konania), navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu, a to tak, že žalobu zamietne a zaviazá žalobcovi nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100%. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia ako vadu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) a tiež nesprávne právne závery ako dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Dôvodil, že žalovaný priznal pri likvidácii poisťnej udalosti poisťné plnenie za 6 dní nájmu náhradného vozidla pri dennom nájomnom 33,- eur bez DPH za 1 deň nájmu vozidla, čo je 198,- eur bez DPH, pričom sadzbu nájomného dohodnutú zmluvou o nájme medzi poškodeným a žalobcom na 40,- eur bez DPH za 1 deň nájmu neakceptoval, nakoľko poškodený si prenajal vozidlo vyššej kategórie (W. V.), ako bolo jeho vlastné poškodené vozidlo (D. U.), pričom rozdiel v týchto triedach nebol medzi stranami sporný. Primerané nájomné bolo 33,- eur, čo zodpovedá prenájmu motorového vozidla danej triedy v príslušnom regióne. Jeho postup pri likvidácii poisťnej udalosti bol teda správny. Nesprávne preto bol priznaný nárok žalobcovi na zaplatenie 42,- eur ako rozdielu medzi priznaným plnením a čiastkou za nájom vozidla zodpovedajúcou zmluve. Tento postup odporuje záverom rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/3911/2007 zo dňa 30.03.2007, podľa ktorého výška účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla po dobu opravy vozidla nesmie presahovať obvyklú cenu obdobných áut v danom čase a mieste. Súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby posúdil, či poškodeným prenajaté vozidlo v čase opravy bolo obdobné poškodenému vozidlu a ani neuviedol v rozhodnutí dôvody, prečo tak urobil. V ďalšom namietal tiež výšku úroku z omeškania a priznanie práva žalobcovi na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- eur aplikujúc Obchodný zákonník. Podľa názoru žalovaného výška úrokov z omeškania sa mala určiť podľa Občianskeho zákonníka, čo súčasne aj znamená, že nevznikol nárok žalobcovi na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, vychádzajúc z Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka nie je možné, keďže to, že prevádzkou osobného motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľ je podnikateľ, bolo pri dopravnej nehode spôsobená škoda na inom motorovom vozidle, neodôvodňuje aplikáciu tohto predpisu. Pri spôsobení škody prevádzkou motorového vozidla ide o osobitné protiprávne konanie v doprave postihované normami záväzkového práva podľa Občianskeho zákonníka, spôsobenie dopravnej nehody nesúvisí s podnikaním, ale so všeobecným javom dopravnej prevádzky. Pri dopravnej nehode sú rozhodujúce skutočnosti jej technického priebehu, nie skutočnosti kto a za akých okolností je prevádzateľom motorového vozidla. Preto aplikácia Obchodného zákonníka do úvahy neprichádza. Poukázal tiež na skutočnosť, že zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení v ust. § 1 ods. 2 v poznámke odkazuje na Občiansky zákonník, čo vyplýva tiež aj z § 11 ods. 8 daného zákona, podľa ktorého, ak poisťovateľ nespĺní povinnosť, podľa zákona je povinný zaplatiť príslušnému subjektu úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, pričom sa odkazuje na § 517 ods. 2 Obč. zákonníka (v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 17C/8/2018). Z uvedeného dôvodu, pokiaľ súd na úrok z omeškania aplikoval Obchodný zákonník, išlo o nesprávne právne posúdenie.

5. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Rozsudok považuje za vecne správny, zákonný, dostatočne odôvodnený. Zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie neuviedol dôvody, pre ktoré akceptoval žalobcom uplatnenú sumu za nájom náhradného vozidla, považuje za neopodstatnené a účelné, keďže z odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že súd sa s týmto vysporiadal, keď jasne uviedol, že žalovaným zistená cena za požičanie uvedeného motorového vozidla za cenu 33,- eur za deň bola v požičovni N., čo je miesto vzdialené od S. V., t.j. od sídla poškodeného 99,6 km, pričom na predmetnom cenníku nie je uvedený dátum zisťovania tejto ceny. Poškodený si zabezpečil náhradné vozidlo prostredníctvom prenajímateľa v N., čo je obec vzdialená od sídla poškodeného 79,3 km za nájomné vo výške 40,- eur za deň bez DPH, pričom súd konštatuje v rozhodnutí, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by obvyklá cena podobných áut v danom mieste a čase bola nižšia ako 40,- eur za deň prenájmu bez DPH. Poukázal na rozhodnutie KS Žilina zo dňa 19.09.2018 sp. zn. 13Cob/75/18, vychádzajúc z ktorého tú stranu, ktorá tvrdí skutočnosti, zaťažuje dôkazné bremeno tieto preukázať. Pokiaľ teda žalovaný tvrdil ním uvádzajú cenu za nájom, bol povinný toto preukázať. Žalobca síce zapožičal motorové vozidlo poškodenému z inej kategórie vozidiel ako bolo poškodené vozidlo, avšak za cenu nižšiu, ktorá je v konečnom dôsledku totožná s bežnou cenou sadziieb prenajatých vozidiel v kategórii zhodnej s poškodeným vozidlom, nakoľko žalobca v tom čase

nemal vozidlo totožnej kategórie. Z toho dôvodu aj nebola dohodnutá sadzba denného nájomného podľa cenníka za vypožičanie vozidla typu W. V., ale sadzba obvyklá za vypožičanie vozidla v rovnakej kategórii ako bolo poškodené vozidlo D. U.. Trvá na tom, že záväzkový vzťah medzi poškodeným a poisťovňou, ktorí sú podnikateľmi, zakladá dôvod pre aplikáciu Obchodného zákonníka na úrok z omeškania a to napriek tomu, že poisťné zmluvy upravuje Občiansky zákonník v ust. § 788 a nasl. a tiež zák. č. 381/2001 Z.z., ktorý je špeciálnou úpravou poistenia vo vzťahu k právnej úprave poisťných zmlúv OZ. Otázkou omeškania zákon č. 381/2001 Z.z. neupravuje. Námietky žalovaného sú neopodstatnené.

6. Žalovaný vo svojej odvolacej replike na vyjadrenie žalobcu uviedol, že trvá na všetkých dovtedajších vyjadreniach, a to jednak týkajúcich sa istiny ako aj úroku z omeškania. Vychádzajúc z obsahu prakticky replikuje už ním uplatnené námietky v rámci odvolania.

7. Identicky žalobca vo svojej odvolacej duplike prostredníctvom právneho zástupcu zotrváva na dovtedajších tvrdeniach a tiež v zásade replikuje všetky skutočnosti, ktoré uviedol už v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti, ktorou rozhodol o zaplatení istiny v sume 42,- eur (časť výroku II.) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v zostávajúcej vyhovujúcej časti výroku II. ktorou rozhodol o priznaní úroku z omeškania a nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky (zostávajúca časť výroku II.) a v závislej časti o trovách konania (výrok III.), je potrebné podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) zrušiť a vrátiť vec v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej - zastavujúcej časti nepreskúmal, keďže táto suspenzívny účinkom odvolania dotknutá nebola.

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vyhovujúcou časťou rozhodnutia zaviazal žalovaného na zostávajúce nárokové plnenie žalobcovi (po obmedzení jeho nároku dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby), pozostávajúce z istiny 42,- eur a príslušného úroku z omeškania spolu s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky. Súčasne mu priznal vychádzajúc z jeho plného úspechu v spore nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

12. Žalovaný namietal nesprávne právne závery a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ resp. d/ a h/ CSP).

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil vo vzťahu k priznanej istine

správny právny záver, že ide o škodu, na náhradu ktorej v zostávajúcej výške 42,- eur (po odpočítaní už poskytnutého plnenia) má žalobca nárok v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, vzniknutej v dôsledku poškodenia vozidla E.. O. M. spočívajúcej v nákladoch za vypožičanie (prenájom) náhradného motorového vozidla W. V. poškodeným vo výške 40,- eur/deň bez DPH, pričom žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že nejde o cenu obvyklú v danom čase a mieste za požičanie obdobného auta, akým bolo poškodené. Svoje rozhodnutie vo vzťahu k priznanej istine súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto jeho časti (vzťahujúcej sa k priznanej istine), konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

15. Nad rámec toho na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu vzťahujúcim sa k prisúdenej istine odvolací súd dodáva nasledovné:

16. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí prejednávaci princíp, ktorým je ovládané dokazovanie a ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo jednak na žalobcovi, akým spôsobom svoj nárok formuloval a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladal a na strane druhej bolo na žalovanom akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolil a tiež bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či ním tvrdené skutočnosti je spôsobilý aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre neho ako stranu, ktorá dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaný neprodukoval také dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru, že cena za ktorú si poškodený náhradné vozidlo vypožičal v dôsledku poškodenia jeho vlastného vozidla nezodpovedala cene obvyklej v danom čase a mieste za vypožičanie obdobného vozidla, aké bolo poškodené, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie v tejto jeho časti.

17. Vychádzajúc z dokazovania bolo nesporne preukázané, že na základe zmluvy o nájme č. XXX zo dňa 4.8.2016 v súvislosti s dopravnou nehodou z XX.X.XXXX poškodený E.. M. O. N. užíval na základe uzavretej zmluvy o nájme prenajaté motorové vozidlo W. V. od žalobcu v období od 4.8.2016 do 9.8.2016, t. j. po dobu 6 dní za dohodnuté denné nájomné vo výške 48,- eur s DPH (40,- eur bez DPH), pričom pri dopravnej nehode dňa XX.X.XXXX bolo poškodenému poškodené motorové vozidlo D. U. ev. č. Q.. Sporným medzi stranami bolo, či denné nájomné za vozidlo zapožičané žalobcom poškodenému, zodpovedá obvyklému nájomnému v danom čase a mieste za typ vozidla, ktoré bolo poškodené. Žalovaný tvrdil, že nezodpovedá (je vyššie o rozdiel medzi nárokovaným a ním poskytnutým plnením) čo odvodzoval od ním predloženého cenníka za prenájom vozidla D. U. X. z internetového zdroja, vychádzajúc z ktorého cena za prenájom uvedeného motorového vozidla v rozsahu 4-10 dní v X. N., predstavovala sumu 33,- eur/deň.

18. V konkrétnostiach posudzovanej veci medzi stranami sporné nebolo a nespochybňuje to ani samotný žalovaný v odvolaní, že náklady vynaložené na požičanie vozidla počas opravy poškodeného vozidla sú skutočnou škodou s povinnosťou žalovaného túto nahradiť, pričom zo strany žalobcu nie je spochybňované tvrdenie žalovaného s ktorým sa identifikoval správne tiež súd prvej inštancie, že rozsah takejto škody je limitovaný nevyhnutnosťou a účelným vynaložením takýchto nákladov za vypožičanie, či prenájom vozidla, ktoré nesmú presahovať obvyklú cenu obdobných áut v danom čase a mieste, ktorý názor má pôvod v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 25Cdo/712/2011 z 31.01.2013, tiež NS ČR z 30.11.1990 sp. zn. 1Cz/86/90, ako aj zo dňa 30.03.2010 sp. zn. 25Cdo/3911/2007, na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia preto dôvodne súd prvej inštancie poukazuje.

19. Ťažisková a v zásade jediná vecná námietka žalobcu v odvolaní vo vzťahu k prisúdenej istine, má pôvod v tvrdení, že cena nájomného za prenajaté náhradné motorové vozidlo, ktoré si zabezpečil poškodený E. O. M. prostredníctvom žalobcu po dobu potrebnej opravy za nájomné vo výške 40,- eur/deň bez DPH (vzdialenosť od S. V. 79,3 km) nie je cenou obvyklou za prenájom takého vozidla aké bolo poškodené, (v konkrétnostiach D. U. X.) v danom čase a mieste, čo preukazoval internetovým cenníkom doloženým do spisu, v ktorom sa uvádza zistená cena nájomného takéhoto motorového vozidla vo výške 33,- eur/deň v požičovni v N.. Nad rámec toho, ako správne uviedol súd prvej inštancie, že ide o miesto vzdialené od S. V., t.j. od sídla poškodeného subjektu 99,6 km (ktorá skutočnosť by nepochybne navýšila náklady spojené s prevzatím a odovzdaním tam zapožičaného náhradného vozidla), tak tento listinný dôkaz nemá z hľadiska dôkaznej váhy vo vzťahu k tvrdeniam odvolateľa žiadnu výpovednú hodnotu, keďže na predloženom cenníku absentuje časový moment, teda dátum zisťovania tejto ceny, čím tvrdenie žalovaného, že cena za nájom náhradného motorového vozidla porovnateľného s poškodeným motorovým vozidlom D. U. bola v danom mieste a čase, t.j. blízkom okolí S. V. nižšia, ako cena požadovaná poškodeným a následne žalobcom, t.j. vo výške 40,- eur za deň prenájomu bez DPH, zostala len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Neunesenie dôkazného bremena žalovaným vo vzťahu k skutkovému tvrdeniu na ktorom zakladal svoju obranu v spore (tiež odvolacie dôvody), tak nemohla mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie a z hľadiska jej nedôvodnosti, vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia v časti, ktorou nároku žalobcu na zaplatenie resp. doplatenie rozdielu medzi poukázaným plnením žalovaným a skutočnou výškou týchto nákladov, nemožno nič vytknúť.

20. Vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia nie je možné prijať ani záver o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a tým dôvodnosti uplatnenia odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ resp. prípadne b/ CSP.

21. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

22. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

23. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k prisúdenej istine, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami

a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

24. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vzťahujúceho sa k prisúdenej istine dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavné neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

25. Postupom súdu prvej inštancie vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

26. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolacie námietky žalovaného vzťahujúce sa k prisúdenej istine, tak neboli spôsobilými k odlišnému, v prospech neho indikujúcemu rozhodnutiu.

27. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto jeho odvolaní napadnutej časti (výrok II. v časti prisúdenej istiny) je vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP toto v uvedenom rozsahu potvrdil. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia v tejto dotknutej časti.

28. Ako dôvodné však odvolací súd vyhodnotil námietky žalovaného vzťahujúce sa k prisúdenému príslušenstvu (úroku z omeškania a nákladov v spojitosti s uplatnením pohľadávky - zostávajúca časť výroku II.).

29. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k tejto časti prisúdeného nároku obmedzil na uvedenie výšky a obdobia, za ktoré priznáva úrok spolu s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky právne to posúdiac vo svetle Obchodného zákonníka.

30. Z odôvodnenia rozhodnutia k tejto časti nároku sa vzťahujúceho však nemožno zistiť, v akých úvahách súdu prvej inštancie má pôvod, resp. na akých skutočnostiach založil svoj záver o vzniku povinnosti na strane žalovaného zaplatiť úroky z omeškania, či o počiatku rozhodnutím zafinovaného omeškania, keďže až pozitívny záver v tomto smere, je predpokladom k následnej polemike o výške úroku vo väzbe na voľbu právnej úpravy, vo svetle ktorej možno tento a tiež súvisiaci nárok na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky posudzovať. Dôvodne teda vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia namieta žalovaný (o.i.) tiež nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Absentujú totiž základné východiská v uvedenej časti odôvodnenia rozhodnutia, umožňujúce vykonanie odvolacieho prieskumu a to pre nenaplnenie parametrov odôvodnenia rozhodnutia daných ust. § 220 ods. 2 CSP.

31. Keďže v ďalšom sa nepochybne bude musieť súd prvej inštancie zaoberať vyššie uvedenou otázkou, považuje odvolací súd za potrebné upriamiť pozornosť súdu prvej inštancie na teoretické východiská majúce zásadný význam pre posúdenie dotknutej otázky, majúce pôvod v rozhodnutiach vyššieho a tiež odvolacieho súdu (príkladmo rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, tiež 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019, na ktoré nadväzuje tiež súdna prax odvolacieho súdu, príkladmo rozhodnutie zo dňa 12.06.2019 č.k. 5Co/12/2019-173 v obdobnej veci), v ktorých bol vyslovený názor, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2011 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zák. č. 381/2011 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná a by bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

32. Vo svetle vyššie uvedeného teda prichádza zo strany súdu prvej inštancie do úvahy skúmať, či si žalovaný svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z.z. splnil, pretože v prípade pozitívneho záveru, nie je tu povinnosť nahradiť žalobcovi úroky z omeškania, ktorá by nastúpila v takomto prípade až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z.. Podmienka formulovaná jednoznačne zákonodarcom v ust. § 11 ods. 8 cit. zákona pre zaplatenie úroku z omeškania poškodenému podľa osobitného predpisu, ktorým je Občiansky zákonník vyžaduje záver o nesplnení si povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 cit. zák. (v stanovenej lehote oznámiť poškodenému výsledok šetrenia a prípadného krátenia poistného plnenia, teda písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré nebolo toto poskytnuté v plnej výške).

33. Keďže z odôvodnenia nemožno zistiť z hľadiska akých úvah súd prvej inštancie dotknutú problematiku posudzoval, javí sa však pravdepodobné, že nie vo svetle naznačených teoretických východísk, nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, ako jeho rozhodnutie v tejto časti ako aj v závislej časti o náhrade trov konania za použitia § 389 ods. 1 písm. b/ zrušiť a vrátiť vec v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

34. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude teda opätovne rozhodnúť o zostávajúcom nároku žalobcu, ako aj o trovách konania vo svetle naznačených východísk tak, aby jeho rozhodnutie pôsobilo presvedčivo (§ 234 ods. 2 v spojení s § 220 ods.2 CSP).

35. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).